

Hann var fæddur í Gyraarbæli 16. marz 1846 og dó í Stofletsvegi 10. maí 1926, í 82. aldurs-ári.

Pétur var vinnumáður hjá foreldrum mínum í Sydra-Seli þegar og var barn að aldri og er mér minnis stöð, hve barngóður hann var: Þótt hann væri oft "Keimdur" þá, eins og oftast - því hann mátti kallast all-mikill dryftjumáður - var hann ávallt góður og elstulogur út afstæðis, boornin, og þótti af þessum því ávallt veitt um hann. Við vinnu var Pétur all-hávadasinnur og hafði gjarnan glettur í frammi við þá, er sýndu honum andlát eða eitru og spóruðu þeir þá elsti að nefna hann gjarnan óvirdinga-nöfnunum, svo sem "Pétur-Pési" o. s. frv., en því félli hann þetta vidur nefni, að hann hafði verið vandrættur mig og í öðru, svo, að hann félli geitur í höfuðid, enda var hann nanda-stóllóttur síðan.

Sjálfan sig nefni Pétur einnig gjarnan steringilögum nöfnunum, þegar hann var "Keimdur", svo sem: "Pési litli" - því hann var einnig vaxti - "Pétur í 50 fótunum", "Pésa-trostun" o. s. frv. og gjörði hann það til þess að láta aðra hlaja að sér.

Auk þess sem Pétur Jónsson var vinnumáður í Sydra-Seli, var hann einnig vinnumáður hjá gjarnum aðrum, svo sem: Adalf í Stofletsvegi, lengdafoður mínum, Páli Gujólfsyni í Traundi og Kenuhaus, þórnari í Gestalóttun, móður systur míni, hjá Beivólfríði Benediktssyni í Vestra-Traundi, Gestalóttun, móðurbróður mínum, Karal Jónsyni í Ásgautstöðum, Jóni Jónsyni í Holti o. fl. og kom hann sér allstáðan vel, en veizna dryftjufýsna hans, var hann framur stór- og vistrum ^{og} þekkingi í sveigunum stáð. Hann var framur stór- andi dyggur þegn og húsánda-höllu, í dinn starfsmáður og vinnst all vinnu vel; sér-staklega var Pétur ófull og aðsetinn sjómáður og þegar hann lá fyrir há-Karl, var hann í össum sínum. Til slíku sjóferðu fór hann jafnan með Karal

Heitunum Jóns syni fram undir 1880 og síðan með Adaldf heitunum í Stofu-segri, en þeir voru, auk Þragendis bróðra, Páls og Sigurðar, svo og Sturlaugs og Benedikts, jafnan frumstír kaldir „háttarlaformenn“ í Stofu-segri, enda minnist Pétur þess oft síðar og sagði: „Þú var óg háttarladrengur hjá Dolla (Adaldf) minnum“, og var það tíð eina, sem miðun, heyrði hann stóra sig of, því hann var lúna við alls mont og mikilmenustu-tal, þótt ekki væri hann ~~þess~~ minni atgervisnædur en aðrir.

Þegar langt leidd í milli, að Þési - svo var hann oft nefndur - notis sér í „fárid“, hálfur mánuður eða lengri tími, var á stúðan orðin svo mörgund síðustu dagana, að hann gat ekki softhið; vafuadi hann frá eftast M. 2 eða fyrri og fór að klæða rísum í rími sínu, og var þá ávalt kominn í fótur og farinn „á túr“, áður en aðrir vötnuðu eða voru komnir í stjá. Um þessa sáru ilöngum sína, sagði Þési oft sjálfur: „Það er engin furða þú mæst þessum góðum, því ég er getinn og getinn í brómi vóni.“ Foreldrar hans, Jón Þraguís son og Þuríður Þorleiuólóttu, hálf systir fyrri komu Þorleifs Kolbeinssonar, voru ein vinkneigð bódi, eins og aðrir Eyjabakklingar á þeim tínum, enda var brómi vón þá, bódi ólýr vara og yfirfljóttanlega næg. - Því sáum Danir fyrir, að svo var.

Enga löngum síndi Pétur Jóns son til þess, að efuark eða andgu sjálfan sig, enda var klæpsid jafnan lítill og lengi vel ^{áðinn} 10-20 klónum á ári, auk þóðis og klæðis, eða „steyldna“, sem kallad var, en það voru „4 fót“, sem sé undfót og yfirhafnarfót, og afi sína vauð Pétur að enda, sem vinnagi á sveit sínu, en ekki var það langur tími; - Þaða 4 ár tíu síðustu.

Þótt ekki sé þess getid hér að ofan, þá munu Pétur Jónson hafa verið vinnumáður í Vatnshleypu, eitt eða tvö ár, hjá Þjarna Rinnólfs syni, sem síðar bjó í Hvítadal. Eins og venja var til áður í sveitum, fór haimilis fólk, allt sam komid var yfir leitt, til altarid í hverju hærsti, venjulega þó eigi fyrr en eftir að allar

rettir voru hjá lidnar og sláturtíð loftíð. Það var einnig almannaverja, að slíka daga - altarisgöngu dagar voru þeir kalladur, - fóru allir altarisgestir bláfastandi til Kirkjunnar, en fengu því ríflogar að borðu, þógu þeir honum frá Kirkjunni og þá veigulega föðfaldan veid af sanda vindum, þrúalokaspilli, boandi, hölmum og kaldrifjökum gerjóna graut með rúsinum og sykrinum Kanel út á, eða þá mjólk. Altarisgöngudagurinn var því að þessu leyfi einu þinna helstu hátíðisdaga sveitafólksins. Þar til mið fyrir 40-50 árum og reyndu jafnt fátækir sem ríkir, að halda til hans sem mest; svo var einnig gjört í Vafurleysu.

Í austurbænum þar, bjó um þetta stéid um fjölda mög á og fram að 1890, Halldór Halldórson ríki, sem kalladur var og það með réttu, því hann umm hafa veind einu þinn ríkasti maður; Árnassýslu um það stéid, badi að fé og fasteignum, sem þvottlooggja var margt og mikið. Þótt það komi þessu máli etlii við, vil ég geta þess, að ég var kaupmaður hjá Halldóri gamla, sumum 1889 og 1890 og létadur þar ágotloja. - Þjarni Arnaldsson var fátökum maður en Halldór, en umm þó hafa reynt að halda þessari göngu veirju með hátíðahaldid í haustin, og mið kom að því, haustid, sem Pétur Jónsson var hjá Þjarni, að allt fullorðid fólk heid af stáð í Kirkjunum í Torfastöðum og Otlati að veida til altaris um alogjum. Pétur Jónsson var og að sjálfstöðu meði försinni.

Þvotti bór summan við Vafurleysu og austan undir Fellsfjalls-óxl, en Fellsþop; þar bjó Guðmundur, fadur Guðmunds, sem bjó þar mið, og var hann gildur bóndi. Í Hvosinni summan undir Fellsfjalli stendur bórinn Fell; þar bjuggu vel efund og myndarlog hjón, Pístli Matthíasson, atladur frá miðfelli í Hrunanmannahögg og kona hans, Þórdís Árnúnda dóttir, atladur frá Sandlök. Heimili þeirra var eitthíð mesta myndarloginn í Þistareyphöngum og hjónin gestrisin mjó. Því bórni áttu þau, þá á öðru stéidi, þau Guðmundur Þórsinn og Margrétu, sem badi einu bússeth hér í Reykjaviti.

x) en hann bjó í austurbænum.

4.

Milli þessara heimila, Vafusleysu of Fells, hafði stáðid of stóð alla tíð,
inngögn of ríttgöim vinnatta, sérstaklega milli heimilisins í Felli of heimilis
Hallgröu í Vafusleysu of einnig milli heimilismanna í austurbornum í
Vafusleysu, alla tíð, á meðan Grissar gamli Petrusmúddson var þar of foreldrar
haus. Vinnatta samböndin of Lelagsstofnum í öllu milli þessara heimila
þrjúgja, var svo náttúruleg of röglubundin, að sjálf sagt þótti að öll ferðalög of fram-
kvæmdir út á við, vöru sameiginleg, fyrir báða lögina of þó ekki síður það, að
fara til Kirkjunnar of vera til altaris í sameiningu of sama dögum, enda var of
almennur síður þar í sveit, sem ámarstáðar, að allir sóknarmenn hálulu höpsinn
altarisgöngu daginn, eftir því sem unnt var of gengi saman til altaris.

Griss of áðun er sagt, var Pétur Jónsson, meðal þeirra er fóru til Kirkjunnar að
Torrfa stöðnum þegar fólkid ottadi, "að verða" þomann dög, en hann þrúfti að brogða
sér, heims að Fells-koti um líd of hann tíð þar frum tíð, "til að finna hann Ranga-
sinn" (D: Guðlaug Björksson), en það vand vitaulega til þess, að þegar að Felli kom,
var "Þesa-luokan orðin hjá," of þó vísstáðan í Felli vori ekki löng, varð hún
samt til þess að "Þesi litli" komst ekki lengra í líd til Kirkjunnar þann
daginn, heldur fóto það fyrir ~~því~~ að sofa, á meðan hilt fólkid hilt of fram ferðinni
of neytki náðar með alsnis í Torrfa stöðnum, en þá var þar merkispresturinn, séro
Magnús Helgason, sem allir elstendur of virtu manna mest, ekki einungis sem
einn hinn ágætasta prest, heldur of sem góðdæra of góðfyrja manni of ség það síðan
af þessari frá sögn, hvo sánt Þesa litla þótti það, að hafa farið á nis við prests-
þjónustu slíks góðamanns.

Þegar svo ekki af ferðum þeirra er til Torrfa stöðna fóru, en þegar þeir komu
að Felli aftur, var Þesa-luokan að mudda stýrnunum úr augum sér of
var þá lögin fyrir hann fullur distkur af svindum of áðun góðgöti; sat hann
í andu kinnu, sem var á milli syðri- of neyðri- hluta bádstofunnar, gegnt
bogar dýrum, of heyrðu þeir þvottalt sem um gengi, víðtal hans við sjálfan

sig, meðan hann var að torda og velka fyrir sér svíðaljórnunum, jónist
 idraudi af því að hafa elski komists lengra, via hugþregistandi sjálfan sig þó
 svo nafni, því að, ef rétt voru á lítið, þá voru svíðin og góðgerðin í Felli,
 fullkomin uppbot í altarisáframantíni: Torfastöðnum og sama sem vottur þess,
 að honum voru allar syndir fyrir gefnar og fór vortal hans fram í þessa lítið:
 „Þója, Pétur litli! Svona átti það þú að fara: Að blessuð Fells hjónin hjóguðu
 þér mun hjartakafurman og létu þig fá góðan svíðabita í gaphúsið í þér, en
 elski blessunin hann Magnús minn í Torfastöðnum og það er mi það einu
 sem þú mátt strammast þín fyrir, Þéso-tustan þín, að hafa þorsmát
 slékan ágætismannu svo, að þú smáttad in ekki einu einu í missu vinnu hjó
 honum, hvað þá öðru góðgöti, heldur lagdist hér í fylliti í Felli — en
 það er elski þar fyrir (og þar mi stórt hriðsköfud upp við birtunum) að svíða-
 kjanunin sá annu og þetta þverhandan ^{þetta} hriðsköfud af honum Þólsa
 garula hans Físta minn í Felli, veldur þér elski síður nota drjúgk vögu-
 nesti inn í hinna ríki sselma í sínum tíma, en hinna abraudid hans Magnúsar
 minn í Torfastöðnum og svo lengra óg, að þú færst þar í annað augað (Þ: Þórnissvín)
 og tólu (Þ: Lóbal) upp í munni ^{þess} þér, hjó honum Físta minnum í Felli og Kaffi-
 sopa hjó hann þórdís minni og þá held óg mi að þú getir hrið þá af þér, þessu
 ófétis flóðalabba heinu í Þungunum, af þeir vilja mólestera (það var orðstí Þétnu)
 málseum skopádan hlut, á meðan þú krosspar úr svíðaljórnunum þórnissvín, hjó
 hann Þétnu minni í Felli. — Þórnissvín, Pétur litli! Þar hann Kaffid! En er elski
 til ofur lítið þá úp í það, hjó þér, blessuð minn? — A, þetta var gott, því mi hefði
 Þéso-tustan þórnissvín að dusta upp samveigunum, fyrst hún fór á mi við allt hriðju-
 guthúð í Torfastöðnum, og mi máttu elski komist að Fells-koti, Pétur litli, ~~þú þú~~
 fellur affer. — Þárnissvín: Þórnissvín þétnu, Þétnu minn, hann til þín og bíddu
 hann séra Magnús minn, að fyrirþé þér....”

Þetta fyllingus Péturs var miklu lengra, en sá hver, sem þóttu hann og

með því að hann hóf þrjú fjórðungi, en þeir voru frá aðeins þeir, heilsar þessum
með vortum og segir:

„Hver hefir gert þig að heyrnis Meis, hér í bonnum, laubid mith?“

Rógnólusfjórðungi atlaði að Laka Pétur, en hann hljóp að heoti sínum,
sté á bak þess og heid í burtu. Rógnólusfjórðungi var Þorvaldur Björnsson.

Hlust eitth strandadi daustrit vörustip í Gyrrabakki, þannig, að í ofsavotri, sem
dandi yfir um réttalegtid, sleit það upp og rak upp yfir sjávarkaupum, rétt
fyri austan sundmarkin. Uppbod var haldid í strandgössinu og heyrði
fadir minn þar allmikit af höðlunum, hinstri yjarni.

Svo var það kvöld eitt, í ljósa stíffunum, nálægt miðjum október, að fadir
minn sendi Pétur, með 5 hesta í launni út í Gyrrabakki, til að seltja strand-
hinstur og lét mig fara með honum. Vetrir var kalt og þurrk, heid stór hinstur
og kalsvert frost. Eymur, að fadir minn bad Pétur þess lengst allra orða, að
verda minn elsti fellur og geta þess, að hann vori með dreng í 9. ári, sem elsti
gati heyrja að sér, ef eitthvað yrdi að. Pétur lofadi að geta drengsins og hest-
anna; öðru lofadi hann elsti, og lét fadir minn svo búið standa, því hann
vissi, að við myndum elsti verda í ferd í Bakkannum fyr en eftir loknum tíma
venjlanarbríða og þó svo kynni að vilja til, að Pétur tókist í þotleif gaulu í
Háeyri, sem seldi úr, jafnt notur sem daga, en láuadi aldrei, þá hefdi Pétur
elstrek stit að þessu fyrri.

Móðir minn vissi elsti að Pétur stí að fara og sjá með honum, því um var talað
áður, að Jón bróðir minn fari þessa ferð og sjá með honum, en Jón fékk leyfi til
þess að fara með byssu sína til að stíjota alftir. Þetta vissi Pétur vel, og
fimmur því móðir minna að máli og bad hana gefa sér 2 óda í handþau, sem
hann atlaði að verja fyrir tóbaki - einhveru tíma, því elsti gat hann með
um ferðalagið við hann.

Rógnólusfjórðungi við svo af stíð, en á laundinum út eftir þessu Pétur að stíjota rétt

sem snöggastrinn í Háeyri og madau hann aldri þar, stóð sjá á bojar dýrum um
 og leit við og við til hestanna.

Eg hafði aldrei séð Þorleif í Háeyri, en oft heyrð um hann talað og fjáhelz
 það, hva líkile og ljótur hann væri. Mær brá því eigi lítið, en að mér sendi
 Kúts. lofar Karl og segir hvatsstreptlega við mig:

„Eru þú frjálsar? Eru þú frjálsar?“

En þegar Karlinn sér að mér brá við spurningar hans og áttadi mig
 eðli á því, við hvað hann átti, sagði hann miklu stilliloga en áður:

„Hann Pétur er með 3 ysur; eru þú frjálsar, eða hefir hann stólið þeim?“

„Nei,“ sagði ég, hann hefir eðli stólið þeim, því ég vissi til að hún mamma
 gaf honum þor.“

„Þá er gott, þá er gott, drengur minn, þú segir sjálfs og sath,“ og svo
 þaut Karlinn minn og Pétur kom út úr loknum litlu síður og brá mér
 þá eigi minna við, en áður, en ég fann sterka vindykt laggja frá honum.

Síðan höldum við lengra og komum á strandstadium, fórum að lína samum
 timbrind og binda uppá, og vorum lengi að því, því Pétur var alþaf að sípa á
 breminni flostunni og vörða fullni og fullni og því sem á hann var gær allt
 var tilbúin lofdum við af stáð heimskis og allt fór vel; en þegar við komum
 á mót við Gamla hrann, var Pétur orðinn alveg óþor til að halda lengra og sagði
 mér, að herna yrdum við að náttu okkur. Eg tók það eðli í mál og sagði, sem
 var, að við ættum hálfhina ferd eftir, til að komast heim. Nei, Pétur vildi
 náttu sig og bjósth til að fara að hálva ofan af hestunum. Vildi þá svo vel til,
 að Guðm. gamli Þorkelsson í Gamla hranni, var úti við og hafði heyrð manna-
 mál framt á vopnum og en hann nálgadist okkur, heyrði hann að við vorum
 að kyfa. Hann komur því til okkur og segir, stelli hlójandi:

„Hvern a..... er þú úti að gera, Pétur? Ertu hér með stóra lost um notur -
 lína, með snákkratka með þé? Athlendum að drepa strálinn í skulda eða hval?“

þegar Þrudn. gamli kom, fór all vengla úr mér, en vard mér klóttur og fór að skala.
Þrudn. gamli fór mér til að atyrða Pétur, en hann gat engu auz ad; fór þá Þrudn. gamli
heims og sótti einn af sönum sínum og lét hann halda áfram með mig og bestina og
man sj vel, hve þeginn sj var þessum munstiftum og því, að Þrudn. gamli hétli að
mér samantrotiðas klóttur, með vogn einjóri í milli og mundali sj klóttur
á heimleiðinni, en Pétur sá mér við stelli í margu lagi eftir þetta.

Þótt Pétur yrdi svo drubltinn, hygg sj, að hann hafi haft einhverju skinnu
ada óljósa hugmynd um, að hann hafi hafði kopad, að góta dröngvins og heilanna
og þess vegna fríðlaust viljad nátha sj í Paulu hranni, sta a. m. h. sjá soo
um, að mér og heitunum vori borgid, kvad sem mér sj yrdi sjálfan, anda
hefti þessum áreisnulega þótt það sárk, að kafa það á samvirkni síni, ef nokkur
hefti að vrdid, með mig á heitana, því hann var áreisnulegur og trír, ef
hann naut sín, fó hann stóðist stelli fyrir freistingu vnsins. En því
sjardi Þorleifur gamli Holtvísson mig um það, hvort yssurum vori fjálsar,
að hann var vanni því að yssurum vori þessum þessum og vörur fyrir vni,
sem stelli vori vel þessum og þetta hélt hann að hefti a. l. v. gei ad heit
Pétur, sem hann vissi að var br eggur, eins og nafni hans forðum. En
hverni sem á stóð fyrir Pétur Jónssyni, kom þessum aldri í hug að koka
eyrisvindi að ófjöldu, því hann var sárfróinn og sárcaundur maður, hvort
heldur ^{hann} var undir ábrifum vns oða stelli.

Síðustu ár ofi símar dvaldi Pétur Jónsson hjá Sigurdi Einarsyni stóðvarstjóri í Stollseyri
og Kristbjörgu kom hann; vissi sj stelli annad um lídan hans þar en þá að hún hafi vrd
göd og þau hjórin látið fara vel um hann, en oft vanti aði hann „fótu uppi sj“ og vardi
þá gládur mig sj og þatklátur ef sj oða adri létu hann kafa eitthvad af því fli. Hjá þessum
hjórinum andadist Pétur og var sj þá staddur í Kaupmannahöfn. Sigurdur Einarsson
sandi mér símskefti þessum um lát Péturs og svari að sj því samstundis með því að bjó
Sigurdur að þessum kláur í kistu hann. En því segi sj frá þessum, að oad var í því gætt.

líðar-oda eftir á, að þessi Kraus hefði verið eini sýnilegi vottvernum um hluttekningu
vina og kunningsja Péturs við útför hans. Sjálfum þótti mér gott, að ég gerði þetta og er
ég þó enginn Krausa-vinsur.

Síðast, er Pétur var í ferð hér í Reykjavík, kom hann heim til mín og hafði ekki bragðad
vín í þeirri ferð. Þótt hann mig þá stíflja á sér, að hann ötti „engja auðu“ fyrir fari sínu
austur og lét ég hann fíla 6 Krónur, með því stíflyrði, að hann notaði þær á engum hatti fyrir
vín, heldur til að borga fargjaldid með þeim. Sagði hann þá, að engin hatti væri í því, að
hann notaði þessar Krónur fyrir vín.

Þótti ég svo stórkæmt um ferdalag Péturs þann daginn, en daginn á eftir var mér
sagt, að hann hefði komið í flettingabíl og er austur á Hauka var komið hafi
Pétur farið úr bílunum og ötlað að ganga niður Hauka: Ötli þorad að vera í bílunum
vegna háfermis þess er í hönnun væ. Hafi Pétur svo farið út af veginum afst í
Hömbum (mástei til að stoppa sér leið) en ötlið niður allar brókur eins og þessi og
meið sig nið í höfði og víðar og verið síðan flettur á bílunum niður í einhverri
nosta bója í Flóssinu og legið þar í sármum all lengi (2-3 vikur). Vitandi hafi
Pétur brotið bindindishætt sítt við mig, því hann hefði verið orðinn vel kominn,
þegar hann lagði upp líðan úr bönnum. Semiloga hefði hann stóti getið borgað fargjaldid
af þessum 6 Krónum, sem hann félt hjá mér áður en hann fór úr bönnum. —

Margar kynni sögur eru um Pétur og eftir honum hafðar. Ein er þessi:

Siggi Þessi í Gypuholti var engin sjóhetja talin og hédi sig öffa^{sem} á stíps hjá þeim þektis
vorn að því að húa aldrei, nema lofu og lá dagda vöri. Einhverju sinni hédi Siggi Þessi
sig um vetrarveitidartímanum sem fjósamann í uosta bæ, en áður en hann fór þangað,
var svo við að hann hittir Pétur Jónsson, sem hafði verið stípsvaxi hans nokkru áður,
og spur hann Sigga Þessa:

„Hvar ætlar þú mér að húa í vetrar Siggi minn?“

„Hvergi“, sagði Siggi Þessi, „ég ætla að vera gegningamáður í Gypuholti í vetrar.“

„Þója“, sagði Pétur, „þú bítst þá við að þú verði ekki nið hjá ar hólshöflum?“

"í klandforinu þar"

A síðari hluta 19. aldar - en helminginn af henni lifði Pétur Jónsson - var vinddráttlingur
 manna svo almenn og eiginleg öllum þeim karlvernum, sem komni voru til vefs og
 árs, að það þótti stóli neitt lítt óþemál, þótt manni væru daglega vindið til mín, en þó var
 það svo að margir sköndu fram úr öðrum í þeim efnum og var Pétur Jónsson einn
 meðal þeirra. Árið 1885 veltu menn þar, eystra fyrst til vithundar um það, að stela
 gat stóli gengid leugur og því var það, að Þjarni sál. í Gótu (bróðir minn) stofuadi bind-
 undisfélag með öðrum bróðrum og fleirum yngum mönnum, málbra svo við, að vindiþingja
 minnkaði mjög. Pétur Jónsson gekk í "Góðtemplara", skómmu eftir, að hún var stofnuð þar eystra (13. júní
 1886) og henni vel við sig í meðan hann hafði þol og fjárlit þess, en það brást honum að loptum
 brátt fyrir einlogan vilja til þess að standa st. fræstinguna, en það var með þeim holti er hún stóð fyrir.
 Pétur fór til Reykjavíkur, hitti þar gamla "stútufélagi" sínu, sem baud honum inn í "Hótel Reykjvíks"
 í Kaffi dróttlingu, en svo hollur reyðfélagi reyndist hann Pétur, að hann lét í lann bænum vinnu í
 kaffid hjá honum og var fjá stóli að söktum að spyrja: Pétur varð lauda dróttlingur, kom öðri
 sinn úr ferdalaginu fyr en öðri réttar þingár vísar, enda datt hann of Góli á leiðinni og lá rúm-
 ástun í Kofstovud í Flövi mostallan tínuum. Upp frá því freysti hann sér stóli til að verða bindandi
 náður, en svo mikill óbeit hafði hann á vinnu síðustu afi árs síns, að hann hótti stóli heftu
 það nefnt né sjá það og sagdi þá marg oft: "Eg vildi öðra, að ég hefði átt þá foreldra, sem í stað þess
 drottlinga sjálf, hefðu sýnt mér stöðseini vinnu, en stóli vænd mig á það, jafnt nodurnyjóttinnu.
 Brátt fyrir þorunau miklu á galla Péturs Jónssonar og brátt láti, minnst ój hans fjá ostku og alla líd síðan, með
 minnigum hlýðis og vinnuend fyrir það, hvar um nikkil og góður barna vinnu hann var, hvar í öllum
 vinnu veltum og náðvændur til orða og verka. Gyfkom aldrei svo að stóttreyri, síðan hann féll frá, að ég
 þingi gangi út á lídi hans og annara vinnu og öfingja, er þar hvíla, og minnst hvar góða vinnu minn og
 sama vinnu "Pé'sa litla".

Reykjavík, 23. nóv. 1933.

Þessi hefni elsti veind getid hér að framan, að Þétur Jónsson varð fyrir því
 áhappi að leuda í mótaleikum úr af stýrðidánda Hafliða sal. Gudnasson
 í Tóttum í Stokkseyrarkjöf, en hjá honum og Guðrúnu konu hans, Eiríks dóttur
 (systur Eiríks gaula í Því), hafði Þétur veind vinnuáætlun áður.

Þú var til þriðjudaginn 1. apríl 1873, að Hafliði Gudnasson í Tóttum kom að
 Vestari Mótinu, en þar átti Þétur þá heima og var Hafliði ódrútkinn, en
 Þétur a. m. k. kenndur. Hafliði heintadi að Þétri laurbæda lambi-veid, en
 hann hafði lofað honum fyrir vistarkof. Þétur hefni þá samlofa elsti
 getid bozað mál og undir vinnuáætlun elsti veindboza Hafliða neitt.
 Þú þá í orðaþrýpingum, stýrðingum, höggum og áflogum og varð
 þá gmiss, að Hafliði sló svipum sínum (með álinni) í höfuð Þétri eða Þétur
 hríkti Hafliða fram af stéttinni; getid þetta a. m. k. fúrópis í herra hlid,
 en mest þó fyrir utan bídardyr Bernhardar Jónssonar og regndi Bernhardar
 að stílla til fríðar og fóló þétur af Hafliða, sem þá ^{höfadi} getid aftur í tali að bídard-
 dyrum og féll úr endur aftur í tali um í bídina, en þess þétur sá þá
 óda vissi af þétri, enda snéri hann tali við og að Bernhardi.

Jón Gudnasson tóndi á Músatóttum, bróðir Hafliða (og Páls í Smáskoti)
 Kardi Þétur fyrir þetta. Þórnari var Þorsteinn Jónsson Kauselli á
 Kjúla Bergi og stýpadi hann Þórd Gudmundson Kauselli og fjórum hýta-
 manum veigandi þéturs í málinu.

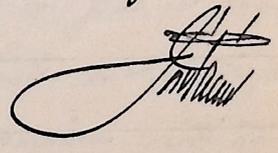
Þú Hafliða var skrifid og soqin talin (Johansen frá Edda), að óid lílo-
 stundum hafi Horrid í ljós, að lífin, sem ól var svo morlin að elsti hafi
 veind á honum fótandi, hafi sparrngid og byggdist því sýskundinn
 þéturs í því, að svo hafi heilsufari Hafliða veind farið, að hann hafi

ertri þó að með hriðum, en því hefði Hafliði sjálfur valdið, með því að háðast á og slá Pétur með svipnum, og hafi því Pétur átt hendur sínar að veita.
Í forsendnum dómnum er það tekið fram, að Pétur hafi stekið veid dróttkennari er. 500, að hann hafi vitad hvað hann gerdi.

Eg var í 8. ári er atburður þessi gerdist og man eftir honum - að það var hann var talad - einn og það stæði í gæti og oft heyrði ég gíngs þá er í höggi áttu við Pétur síðar er hann og því áttu við vandræðisur, að þeir minstu hann í atburð þessum með sörandi orðum og þótti mér - þótt ég væri - góður, það var atlegt, því Pétur var meðleypisráðgjafi, hjartaþóður og einhvern vinveittu börnum, en hann var ertinn við vinnu og stundum ekki seinn orð- varastur.

Þyggars hjón, háðvandanir manni og velviljandi, get ég ekki hugsað mér en Pétur Jónsoni var. Vínþingid þess var mikil og var hann þá búið ströfnum og hávadasamur, en annars gæfur í heild og gláður í við- mót.

Reykjavík, 7. febr. 1934.

Þeir voru meðal hinna nafnlausustu vinmanna minna systra,
eða í Stokkseyri, Pési og Þárdur í útgerðum og áttu stundum
bróður saman.

Máður er nefndur Hannes í Rodgól og var hann bændisráðgjafi
miltill og þó vinur þeirra Péturs og Þárdar, en Hannes hafði ríflaga
eignast barni, utan hjónabands. F daglegu tali var Hannes nefndur
"Hannu".

Við var svo við að Þárdur réri einu í bati í brimsvada miklum
og fór beinustu leið yfir boga og blindsker, því hann var úrvisinn
rýps ís löngu fyllikasti og þó vel færður, enda fórf hann í briminn.
Stokkurn eflis þetta stóðu þeir saman í Hölluhóli Hannes og Péturs, ásamt
fjölda annara manna. Sogin þá Hannes við Pétur:

"Við erðu "ord" í Stak", Pési minn, því mi er Þárdur farinn."
"Ó-ja," sagir Pétur, "það getur vel stedd, að ég sé "ordinn" í Stak", en heldur
þú, að þú missir við það alla vöðurn til kosnanna, Hannu minn?"

Að "leuda" í Stak, var átt við það, að þegar talan stóð í Stokku, f. d. 7, 9 da
ii, og veind var að stíffi fisti milli stípsshafnar, voru fozir og fozir nu
hvert kast, en einu máðurinn varid að vera stöður og var það kallað
að hann vori "í Stak" og þótti sumum það mieldur, jafnvel þótt já
klutur vori sjaldnast lakari en hvers hinna, því oft voru afgangs-
fiskar, sem fleggt var í Stak.

10-1-37
Minn

* Hölluhöll var bati einn fram í Stokkseyrarkladi og stóðu menn þar oft í vortum; svo var mi.